

[Poul Hansen (Kalundborg).]

lov at løbe linen ud. Det må være så længe, at vanskelighederne begynder at melde sig også for beskæftigelsen.“

Jeg kan ikke se rettere, end at meningen med denne betragtning må være, at man ikke vil være med til at bruge de finansielle midler, men at en voldsom kreditstramning efter skribentens opfattelse skal iværksættes, og så skal følgerne deraf præsenteres som følgerne af socialdemokratiets politik. Jeg indrømmer skribenten, at det, han dér giver udtryk for, også er en politik, en kynisk politik. Om man rammer socialdemokratiet med den, er måske et spørgsmål, men man rammer den del af arbejderbefolkningen, som gøres arbejdsløs, og man rammer dansk erhvervsliv og dansk økonomi. Jeg vil derfor indtil videre tro, at artiklen i „Horsens Folkeblad“ var et fejlskud, og at vi nu under den følgende debat får at høre de positive forslag og synspunkter, som man vel må anlægge fra oppositionens side. Efter den kritik, der har været i pressen, må man vel gå ud fra, at også oppositionen betragter valutasituationen som alvorlig, og at man derfor også må have nogle tanker om, hvorledes den skal løses. Det er altså om denne løsning, vi fra vor side er rede til forhandling.

Erik Eriksen: Den højtærede finansminister sagde i går, at det var med stor ulyst, han fremsatte de forslag, der nu ligger på det høje tings bord, og jeg må indrømme, at jeg forstår denne ulyst. Det er jo nu anden gang, at ministeriet Hedtoft befinder sig i den situation, der beskæftiger tinget i dag. I august 1950 indkaldte det første ministerium Hedtoft rigsdagen og forelagde den forslag til rigsdagsbeslutning, hvorefter der skulle træffes foranstaltninger til imødegåelse af det stærkt voksende valutunderskud. Kardinalpunktet i den daværende regerings forslag var en bemyndigelse til at overføre en samlet import på ca. 900 mill. kr. fra frilisten til bunden liste. Dette afvistes i udvalget af venstre, af det konservative folkeparti og af det radikale venstre, og regeringen meddelte derefter, at der ville blive udskrevet valg. Fortsættelsen kender vi alle, den behøver jeg ikke at gå nærmere ind på.

Nu er vi da atter i en valutasituation, der

i mangt og meget minder om tiden fra den gang, og vi er det med en regering, der, såvidt jeg kan skønne, i en enestående grad er ombølget af mistillid ude i befolkningen, og lad mig straks sige, at den tale, som den højtærede finansminister holdt her i tinget i går, har ikke bortvejret noget af mistilliden, tværtimod. Jeg skal ingen bemærkninger gøre til det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s tale om valutaen, men jeg vil egentlig gætte på, at den højtærede finansminister har lyttet lige så interesseret til den, som jeg har. Jeg vil gætte på, at der er mange ud over landet, der, når de hører den tale, vil spørge sig selv: Er det virkelig muligt, at vi så enkelt kan redde valutastillingen? Iøvrigt var det mig naturligvis en stor glæde at høre det ærede medlem beskæftige sig med valutaforholdene så indgående, som han gjorde — helt det samme var jo ikke tilfældet, da vi skiltes her i foråret.

Jeg vender tilbage til den højtærede finansministers tale. Den var jo efter den gammelkendte recept: på den ene side og på den anden side.

På den ene side understregede ministeren, at der ikke var nogen omfattende økonomisk krise i Danmark; beskæftigelsen var meget høj indenfor erhvervslivet, arbejdsløsheden var i sommer nede på et minimum, i visse fag var der endog mangel på arbejdskraft, og sådan fremdeles. Der var meget at glæde sig over. Samtidig har befolkningens forbrug været stigende og er vel i øjeblikket større end nogensinde før, sagde ministeren og tilføjede, at han ikke nævnte disse ting for at tegne tingene lysere, end de var. Jeg må for mit vedkommende give det råd ikke at søge særlige lyspunkter her, for de findes ikke.

Og så på den anden side. Ministeren gik derefter over til at tale om nationalbankens valutastilling og sagde, at den ikke var det rette udtryk for vore egentlige betalingsmuligheder. Han pegede i denne forbindelse på, at vi jo dog havde en dollarbeholdning på mellem 600 og 700 mill. kr., og derudover havde vi trækningsmuligheder overfor den europæiske betalingsunion på 250 mill. kr., således at vi trods alt stadig havde betalingsmuligheder på 900 mill. kr.; der var således ingen fare for, at vi ikke skulle kunne svare til vore forpligtelser.